

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de
Heiligen der laatste dagen.

(Opgericht in 1896.)

Plicht gaat voor alles.

Nederlandsch spreekwoord.

No. 19

1 October 1913.

18e Jaargang.

DE DOOP VOOR DE DOODEN.

Den doop zouden wij een stoffelijk beginsel van het Evangelie kunnen noemen. Sprekende over geloof, over bekeering en over het ontvangen van den Heiligen Geest, hebben wij het over zaken die zuiver geestelijk zijn, ook al moeten wij in de bekeering ons van sommige vleeschelijke zonden verbeteren, en ook al wordt de Heilige Geest, volgens de leer van de Heiligen der Laatste Dagen, door de stoffelijke wijze van handopleggen bevestigd.

De doop echter is geheel en al van stoffelijken of aardischen aard. Voor den doop is eene der groote levenselementen, het water namelijk, benoodigd, en waar geen water en geene stoffelijke lichamen zijn, kan niet gedoopt worden. Vandaar dan ook dat zich op natuurlijke wijze de vraag zoude gaan ontwikkelen, welke inderdaad meermalen gesteld is geworden, wat er gebeuren zal zoo wij ongedoopt sterven. Aangezien wij weten dat ons stoffelijk lichaam hier bij de andere aardische stof zal blijven, en ter ontbinding in het graf zal worden nedergelegd, en het enkel onze geest is die overblijft, en aan wien voorloopig een verder bestaan slechts is verzekerd, daar rijst natuurlijk de vraag, hoe die geest dan ooit zal kunnen zalig worden, zoo wanneer namelijk de doop en het ondergaan daarvan een onafwijsbare plicht is voor de toekomstige zaligheid. Andere secten, die niet zooals de Heiligen der Laatste Dagen, in den noodzakelijken plicht van gedoopt te zijn gelooven, nemen deze zaak niet zoo sericus, en stellen zich dientengevolge niet die vraag. Toch echter zijn er met ons anderen die eveneens op grond der Schriften gelooven dat het voor de zaligheid inderdaad noodig is om 't beginsel te ondergaan en te gehoorzamen. Rome b.v. leert dat geen enkel menschelijk wezen ooit het koninkrijk van God binnen kan gaan, zonder op eene behoorlijke wijze gedoopt te zijn, al leert zij dan ook niet, zooals wij met het Evangelie, dat die doop bepaald door onderdompeling moet geschieden.

Het gevolg van dit leerstuk in de Roomsche kerk is dan ook, dat met angstvallige nauwgezetheid acht wordt gegeven, dat elk kind uit leden der kerk geboren zoo spoedig als maar mogelijk is het zoogenaamde doopsteeken ontvangt, opdat, mocht het onverwacht sterven, er geene blaam of schuld zoude vallen op de aardsche verzorgers van deze kleinen.

Wij deelen natuurlijk die zienswijze niet, in de allereerste plaats al niet omreden we den kinderdoop als geheel ongegrond achten, ja zelfs, om de woorden van het Boek van Mormon te gebruiken, als een gruwel in Gods reine oogen. Toch vinden we hier, als bij zoovele andere dingen in de verschillende secten van het helaas zoo verbasterde Christendom, een spoor terug van de oorspronkelijke levensbeginselen ons door den Heiland verkondigd. In werkelijkheid meende de Heer wat Hij zeide, dat niemand die gezondigd had op aarde, dat wil dus zeggen, niemand van hen die tot de jaren des onderscheids was gekomen, het koninkrijk van God in kon gaan, die niet wederom geboren was geworden uit water en geest.

Voor hen nu, die leven temidden van de verkondiging van het Evangelie, en temidden van het van Godswege aange-stelde priesterschap, wat de bevoegdheid bezit om alle noodige verordeningen van het koninkrijk van God toe te dienen, — voor hen is het niet zoo heel moeilijk, om, na de voorafgaande beginselen te hebben gehoorzaamd, den doop te ontvangen, en zodoende het eerste gedeelte van de wedergeboorte aan zich te laten voltrekken. Maar zij die der wereld reeds gestorven zijn, en nimmer van het Evangelie hebben gehoord, zij, die toen zij op aarde leefden, niet in de gelegenheid waren om dit beginsel na te komen, omreden ze geene ware dienstknechten van God hadden gekend, geen enkele kenden die het werkelijke priesterschap van den Zoon van God droeg, wat, zoo is de zeer natuurlijke vraag, zal met hen gebeuren? Zal God, om hunne gevallen te believeen, zijne wet enkel terzijde zetten, en hen toch eenen ingang geven in het koninkrijk, niettegenstaande zij niet uit water en uit geest wederom waren geboren?

Wel leert het Evangelie, dat God strikt rechtvaardig is, dat Hij in geen enkel opzicht ooit eenig onrecht zal kunnen dulden, en dat Hij niemand verantwoordelijk zal stellen voor 't geen hij niet geweten noch gekend heeft, maar om daaruit de gevolgtrekking te maken dat Hij — de Heer — nu onmiddellijk maar de hemelpoorten voor de zoodanigen zal ontsluiten, is verre bezijden de redelijke waarheid te gaan. Wat toch is het geval. Iemand die niet gedoopt is geworden door het werkelijke priesterschap van God heeft ook nimmer eenige kennis erlangd van de verschillende andere wetten en voorschriften samenhangende met het koninkrijk van Hem, en

evenmin als iemand den doop iets zal baten, die daarna niet voorwaarts gaat om in overeenstemming met de door dien doop opgelegde verplichtingen te leven, evenmin zal iemand anders, die den doop als eerste begin niet heeft ondergaan, niet in de gelegenheid gesteld zijn geworden om de verdere zaken te leeren kennen die tot de zaligheid strekken. De zaligheid toch is gebaseerd op de voorschriften van het Evangelie, en het Evangelie begint met zijne volgelingen te doen doopen. Die dus het priesterschap van God op aarde niet heeft ontmoet, heeft niet de ware weg leeren kennen, en God, al zoude Hij dat willen, kan dezulken niet het burgerschap schenken van Zijn koninkrijk, omreden ze niet hebben geleerd in overeenstemming met de wetten daarvan te leven.

Zullen dan al degenen die het Evangelie hier niet hebben gehoord, verloren moeten gaan? Zal het feit dat zij geboren zijn geworden op eenen tijd of op eene plaats wanneer of waar het Evangelie niet werd verkondigd, dan oorzaak zijn dat zij voor altijd van de geneugten der zaligen zullen worden uitgesloten? Zal ramp en pijn, moeite en verdriet, dan de straf zijn voor de onschuld van hen die allicht den Heer in hun leven hebben gezocht, maar niet het volle licht hebben gevonden? Verre van dat. Wij gelooven, neen, wij weten, dat God tot in het alleruiterste toe, rechtvaardig is. Dat Hij geen enkel ding zal doen wat niet strikt is in de lijn van de hoogste verplichting door die rechtvaardigheid Hem opgelegd, en waar Hij aan de eene zijde door diezelfde rechtvaardigheid nooit of nimmer aan enig onvoorbereide het burgerschap van het koninkrijk van Hem en Zijnen Zoon kan schenken, daar evenmin kan Hij aan de andere zijde ooit iemand verantwoordelijk stellen voor iets wat niet gekend is geweest.

En zoo komen we als van zelve tot de noodzakelijkheid der leerstelling van plaatsvervangend werk. We hebben in 't begin gezegd dat de doop een stoffelijk beginsel is, wat alleen voltrokken kan worden hier op aarde, door middel van het stoffelijke element water, wat noodwendig bij den doop dient te worden gebruikt. Dat water nu, is natuurlijk in de gewesten waar onzen geest dat vertoeven na uit dit leven te zijn gescheiden, niet aanwezig, vandaar dat aldaar ook geen doop uit water plaats zal kunnen hebben. In vorige Sterren hebben wij alreeds eens gezegd, dat wij niet uit kunnen maken het waarom dat God deze instelling van den waterdoop heeft gegeven, maar dat Hij dezelve heeft geboden is voor hem die de Schriften gelooft, meer dan zeker. Welnu, dien doop kan in de geestenwereld niet geschieden, om de eenvoudige reden dat het stoffelijke water daar niet aanwezig is. Wat nu is natuurlijker dan dat een dergelijk werk gedaan zoude worden door hen die in staat zijn om voor de overledenen dit werk op zich te nemen? Spreekt niet heel de indeeling van

het werk van God van plaatsvervangenden arbeid voor anderen? Reeds onder het aloude Israël was heel de wetgeving ten opzichte der offeranden op dit beginsel gebaseerd. Al de offers die gebracht werden, waren voor de zonden van anderen, en als de Hoogepriester het heiligdom eenmaal in het jaar binnenging, dan werd van hem verlangd om eerst verzoening te doen voor zijne eigene overtredingen, en daarna voor die van het volk. Het allergrootste offer ooit aan de wereld gebracht, was voorzeker het offer op Golgotha, door den Zoon van den levenden God, die zich zelven stelde tot een rantsoen voor anderen. Geene zonde was in Hem, en al het lijden wat Hem overkwam, met inbegrip van den smadelijken dood Hem aangedaan, was enkel en alleen voor de overtredingen van anderen, en enkel gebracht ten gunste van hen die overtreden hadden, en hunne eigene zaligheid, of althans dat gedeelte wat Hij voor hen volbracht, niet konden volbrengen. Dit alles spreekt ervan, dat ten allen tijde door den Heer de plaatsvervangende offers door sommigen ten behoeve van anderen gebracht, zijn aanvaard, en zoo ook is het met het offer waarvan wij hier sprekende zijn.

Deze leer klinkt in de ooren van het tegenwoordige geslacht allicht zeer vreemd, maar dat komt er niet van daan doordat die leer minder waar, of minder op de Schriften is gegrondvest, maar enkel doordat het menschdom zóó zeer van de ware instellingen van het Evangelie is afgedwaald, dat vele dingen oorspronkelijk daartoe behoorende, thans niet meer worden verstaan.

In de dagen der apostelen, toen de Kerk nog onvervalscht was, en zij — die apostelen — het versche woord, zoo uit den mond des Heeren voortgekomen, predikten, kenden, geloofden, en brachten zij dit zelfde beginsel evenals de Heiligen van dezen lateren dag, in praktijk. In I Cor. 15 : 29 lezen wij, dat Paulus, bezig zijnde de waarheid der opstanding te bewijzen, er den nadruk op legt, dat het voor hen die voor de dooden gedoopt werden, een ijdel werk zoude zijn, zoo namelijk die dooden niet op zouden staan. Alleen dus reeds met het oog op de opstanding was het noodig dat de doop voltrokken werd voor hen die hier op aarde de gelegenheid niet hadden gehad het Evangelie der zaligheid te hooren, en de beginselen daarvan op te volgen, een der eersten waarvan, ook volgens Paulus, den doop was.

Het werk voor de dooden echter, is tweevoudig. Tenzij de aanvulling ervan, en den tegenhanger aan de andere zijde van het graf, zoude datgene wat op aarde wordt volbracht, onvolkomen zijn. De doop toch, door anderen voor de afgestorvenen alhier op aarde verricht, zou heelemaal geen doel hebben, zoo dien doop, of de waarde daarvan niet door de geesten aan de andere zijde werd aanvaard. Natuurlijk zal

niemand van de geesten aan de andere zijde van het graf gedwongen worden de voordeelen aan te nemen hen door dien doop gewaarborgd, en al zou voor iemand in het hiernamaals, alhier ook twintig maal gedoopt zijn, en de betrokken persoon ten wiens gunste deze daad werd verricht, zou onwillig wezen om deze weldaad aan te nemen, dan nog zou dit alles geene nuttigheid geven. Vandaar dan ook dat het werk van doopen voor de dooden terzijde wordt gestaan door de overtuiging dat ook in het leven hiernamaals aan de afgestorvenen eene gelegenheid zal worden gegeven die dingen verklaard te zien, die zij hier aan deze zijde niet hebben geweten noch gekend. Het prediken aan de geesten in de geestenwereld, van het Evangelie, is daarom den tegenhanger in nauwe betrekking staande met den doop voor de dooden.

Ook dit weer is zeer redelijk. Zij toch, die hier het Evangelie niet hebben gehoord, kunnen enkel daarom niet door de rechtvaardigheid van God worden veroordeeld. Het was toch hunne schuld niet dat zij voortkwamen op eenen tijd of eene plaats wanneer of waar de boodschap der zaligheid niet werd verkondigd. Om van de verschillende Christensecten, die eveneens niet in het bezit zijn van het volle licht, niet te spreken, richten wij onzen blik slechts naar de millioenen van menschen die jaar op jaar sterven, en zelfs nimmer nog den naam van Christus hoorden, laat staan van Zijne beginselen, en van de ware wijze om de zaligheid te erlangen. Het feit, dat door vele afdeelingen van het Christendom onder die verduisterde volkeren eene zending wordt onderhouden, kan niet verhouden dat niettegenstaande dat, zooals gezegd, er dagelijks een onnoemelijk aantal naar de eeuwigheid verhuizen, die nog niet slechts dat schemerlicht, door deze boodschappers gebracht, omschenen heeft. Dwaasheid nu zou het voor ons allen zijn ons zelve wijs te maken, dat wij liefde en trouw zouden kunnen bewijzen aan eenen God, die niettegenstaande deze rechtvaardige verontschuldiging voor die verduisterden, toch hen voor eeuwig naar de hel zoude verwijzen. Rechtgeaarde menschen kunnen eenvoudig voor een zoodanig God geene liefde en vereering koesteren. Gelukkig echter is onze God ook zoo niet, maar houdt Hij terdege rekening met deze feiten, en schenkt Hij aan allen eene gelegenheid om Hem te leeren kennen en om van Zijne voorschriften af te weten. Velen allicht van ons, die door den dood worden weg-gemaaid op eenen tijd dat wij zouden denken hen hier noodig te hebben, zijn door den Heere benodigd in het groote, nog véél grootere zendingsveld aan de andere zijde, dan dat van hier.

Dat deze leer wel terdege Schriftuurlijk is, moge blijken uit het zesde vers van den eersten zendbrief van den apostel Petrus, alwaar hij zegt: „Want daartoe is ook den dooden

het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den geest." Wel zullen zij geoordeeld worden „naar den mensch in het vleesch” — dat wil zeggen, in overeenstemming met wat zij deden toen zij in het vleesch waren. Hebben zij niet de geboden van God, door Schriftopenbaring gegeven, gekend, toch hadden zij van Hem eene wet ontvangen, al was die wet ook enkel slechts gegrift in de tafelen van hun geweten. Al naar gelang zij de wet van God ter hunner kennisse gekomen, onderhouden hebben, al naar gelang zal hunne standplaats wezen in het hiernamaals, en al naar gelang zal hun eerder of later de gelegenheid worden geboden om het volle licht te zien.

Keeren wij echter voor een oogenblik nogmaals tot de levenden terug. Tot hen op wien de verplichting rust om het werk voor de afgestorvenen te verrichten. Even als bij elk ding door den Heere geboden, heeft Hij ook hier orde en regel ingesteld, en wetten ontworpen naar de lijn waarvan dit werk dient te worden gedaan. Het zijn namelijk de vaders en de kinderen die op deze wijze onderling afhankelijk zijn gesteld geworden. Elk kind heeft het voorrecht dit werk te mogen doen voor de afgestorvenen van zijne eigene voorvaders, alzoo van Godswege eene band leggende die alle familiën eindelijk als een groot huisgezin zal omvatten. In aloude dagen was van deze zaken reeds geprofeteerd geworden, en in het bijzonder was het de profet Maleachi die daaromtrent het woord richtte tot de kinderen zijns volks in profetisch visioen. We vinden deze profetie opgeteekend in het boek naar hem genoemd, het vierde hoofdstuk. Door onderscheiden dwalingen in vertaling en wat dies meer zij, is deze zaak uit de aloude geschriften, evenals zoo vele andere, niet onvervalscht tot ons gekomen, en op den 21sten September van het jaar 1823, ontving Joseph Smith bezoek van een hemelsch wezen, die zich aankondigde als te zijn Moroni, gezonden van uit de tegenwoordigheid des Heeren, die in den loop van zijne onderwijzingen aan den toen nog jeugdigen knaap deze profetie van Maleachi aanhaalde, en hem mededeelde, dat die als volgt gelezen moest worden: „Want zie, de dag komt die branden zal als eenen oven, en al de trotschen, ja allen die boosheid doen, zullen als stoppel branden, zegt de Heere der heirscharen, zoodat het hen geen wortel of tak laten zal. Zie Ik zal aan u het Priesterschap openbaren door de hand van Elia den profet. vóór de komst van dien grooten en vreeselijken dag des Heeren. En hij zal in de harten der kinderen de belofte planten, tot de vaders gemaakt, en de harten der kinderen zullen zich tot de vaders keeren; want, was het niet zoo, dan zou de heele aarde bij Zijne komst geheel en al verloren zijn.”

In eene glorievolle openbaring aan Joseph Smith en Oliver Cowdery, gegeven in den Kirtland-tempel, den derden April 1836, verscheen daar aan hen de profeet Elia, welke zonder den dood te smaken in den hemel was opgenomen geworden. Hij verklaarde tot hen: „Ziet, de tijd is nu gekomen, waarvan door den mond van Maleachi was gesproken, getuigende dat hij (Elia) zou gezonden worden vóór de groote en vreeselijke dag des Heeren komen zou, om de harten der vaderen tot de kinderen te keeren, en de kinderen tot de vaderen, opdat de geheele aarde niet met eenen vloek zoude geslagen worden. Daarom,” — zoo voer hij voort, — „zijn de sleutelen dezer bedeeeling in uwe handen toevertrouwd, en hierdoor moogt gij weten dat de groote en vreeselijke dag des Heeren nabij is, zelfs voor de deur.”

Alhier werd dus aan den jeugdigen profeet met zijnen medewerker twee gewichtige dingen medegedeeld. In de eerste plaats, dat de harten der vaderen tot de kinderen geneigd zouden worden, met andere woorden dat het werk der prediking in de geestenwereld reeds zoodanige vorderingen had gemaakt, dat velen van de vaderen van ouden tijd, gestorven zonder het licht van het Evangelie, bereid waren de hulp te aanvaarden van hun nageslacht op aarde, en ten tweede dat thans de tijd eveneens was gekomen om aan dat verlangen der vaderen te voldoen, door pogingen in het werk te stellen de harten der kinderen eveneens tot de belangen der afgestorven vaderen te neigen. Van af dat oogenblik is door de Kerk en door de leden daarvan geene moeiten en middelen gespaard om dat werk van wederkeerige afhankelijkheid voortgang te doen hebben. Van dat oogenblik afaan zijn er plannen ontworpen om heilige Tempelen te bouwen waarin het werk voor de afgestorvenen zoude kunnen worden volvoerd. Zes tempelen zijn er door de Heiligen der Laatste Dagen als een gevolg van die openbaring opgericht geworden. Een te Kirtland in Ohio, de plaats waar die oorspronkelijke openbaring gegeven werd, een te Nauvoo in Illinois, alwaar de Heiligen een overwegenswaardigen tijd hebben gewoond, en vier in Utah, namelijk te St. George, Logan, Manti en Salt-Lake-City, terwijl thans de grondslag is gelegd voor een zevenden tempel te Cardston in de provincie Alberta in Canada.

Twee dezer tempelen, namelijk die te Kirtland en Nauvoo zijn opgegeven geworden, aangezien de Heiligen door hunne naburen westwaarts zijn gedreven; een dezer twee, de Nauvoo-tempel namelijk, is afgebroken en neergehaald geworden. De anderen echter bestaan nog heden ten dage, en wijzen hunne spitsen hemelwaarts als getuigden zij ervan dat de Heiligen van dezen dag het geopenbaarde woord van God serieus hebben opgenomen, en hunnen tijd niet in ijdele bespiegelingen hebben doorgebracht, maar inderdaad en werkelijk

aan den arbeid zijn getogen, gedrongen door de liefde voor hunne voorzaten om dat Goddelijke werk van doop en plaatsvervanging voor hunne afgestorvenen te vervullen, opdat ook hen eene zaligheid geschonken kan worden in overeenstemming met datgene wat door de Heiligen zelve wordt verwacht, beseffende dat de familiebanden hier op aarde weliswaar, althans voor ons beperkt oog, geknoopt, niet eindigen bij den dood, maar daar slechts een reinigend proces ondergaan, om straks in de velden der eeuwigheid eerst tot vollen bloei en ontwikkeling te komen.

VERPLAATST.

De navolgende ouderlingen zijn als volgt verplaatst:

Estel Wright van de Rotterdamsche naar de Antwerpsche,
Frank Emery van de Groninger naar de Rotterdamsche,
Henry A. Thornock van de Rotterdamsche naar de Groninger,
en Joseph Fiet van de Groninger naar de Amsterdamsche conferentie.

OVERDAAD.

Al te lang, al te veel,
Zoo gij er niet goed op past,
Maakt den liefsten lust... tot last...
Vaak is 't beter half — dan heel!
Zalig, wien het is beschoren
Om met kloek en ferm beraad,
Midden in al de overdaad,
Naar die wijze stem te hooren!

Hou dan op, toom dan in
Eér uw lust nog is voldaan, —
Leg wat weg, laat wat staan,
Wilt ge blijven frisch van zin!
Dán zal ied're dag u geven,
(Of gij werkt, of gij rust)
Nieuw genot en nieuwen lust,
Ook in 't meest eenzelveig leven.

Maar hebt ge eenmaal, onbedacht,
U in 's wereld overdaad |
Overprikkeld, overzaad, —
Wèg is alle lust en kracht!
Leer dus mijden, leer dus scheiden,
Leer ontberen dit en dat
Wie gehad heeft, heeft gehad.....
Zalig zij — die nog verbeiden!

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie :
T. C. HAIR.

Assistent :
B. TIEMERSMA

HET AVONDMAAL.

Hier ben ik Heer, om te vervullen,
Wat Gij in uwen lijdensnacht,
Naar Uw gená en heil'gen wille,
Als plicht en weldaad ons aanbracht.
Geef tot beoef'ning dezer plicht
Mij Uwe Geestes kracht, Uw licht.

O, dat ik immer op U bouwe,
O Gij, mijn rots, mijn heil, mijn Heer!
U zeg ik onverbreek'bre trouwe
Bij 't avondmaal ter Uwer eer.
De Uwe wil ik eeuwig zijn,
Gij stierft voor mij, verdroegt die pijn.

Dat is de toon van een onzer schoone avondmaalsliederen. Wanneer wij, tezamen gekomen met den Geest van God in onze harten, terneder zitten en van de heilige teekenen nemen om daarmede te betuigen dat wij opnieuw gewillig zijn het verbond eenmaal met Hem aan het watergraf gesloten, gestand te doen.

Door den Heer is ons geboden geworden dat heilig Sacrament elken Zondag te nuttigen. Elken Sabbat, als wij onze heilige plichten volbrengen, en ons zetten om te luisteren naar wat de Geest tot de gemeente heeft te zeggen, is ons geboden hiermede eenen aanvang te nemen. Het Avondmaal des Heeren behoort ons in eene stemming te vinden, dat wij zonder gewetenswroeging daarvan kunnen nuttigen, en ofschoon het eene allereerste plicht is om te zorgen dat wij er niet van nemen als wij in onze harten iets hebben tegen onzen broeder en zuster, wij zouden het elkeen willen toeroepen, beschouw het als eenen plicht die nog vóór dien allereersten plicht gaat, te zorgen dat er niets in uw hart is wat tegen uwen naaste is gekant, opdat dat oorzaak worde dat ge het Avondmaal ongebruikt voorbij laat gaan.

Welke raadselachtige en geheimzinnige kracht schuilt er dan toch wel in dat simpele stukske brood en dien dronk water, genomen als teekenen van het Sacrament? In het brood en het water op zich zelve schuilt niet de minste kracht. Het brood is gewoon brood, wat door ons alle andere dagen tot instandhouding van ons lichaam genuttigd wordt, en ook het water is de gewone drank door den Heer als het natuurlijke middel onsgegeven om onzen dorst te lesschen. 't Zijn

dan ook niet de elementen die de waarde uitmaken van de plechtige gelegenheid. De Heer heeft in eene openbaring in deze dagen eenmaal gezegd, dat het geen verschil maakt, wat wij bij het Avondmaal eten of drinken, alleen wanneer wij het slechts doen met een rein geweten en met het groote doel in het oog. Dat groote doel nu is, om door de herinnering aan het lijden van onzen Heer, wat altoos en overal het middelpunt zal blijven van onze zaligheid, gesterkt te worden in de dagen der week die voor ons liggen. En gesterkt kunnen wij alleen dan worden, wanneer van ons het initiatief uitgaat, om in overeenstemming met de geboden in dat Avondmaal gepredikt en bevestigd, te leven. Als wij ons hebben voorgenomen om de plichten van het Evangelie als in het verleden, neen, beter dan in het verleden, te blijven volbrengen.

Den Heiligen is geboden dit elken vergaderdag te doen om daarmede de gedachte aan het lijden en sterven van den Zaligmaker levendig te houden. Niet omdat het zoo prettig is steeds onze gedachten te vestigen op het beulswerk wat aan den gezegenden Verlosser is voltrokken geworden, maar om ons steeds te herinneren welke Zijne houding was onder dat alles, en hoe Hij beseftte dit te moeten doormaken om ons, Zijne broeders en zusters, die in de zonde verdoold waren, te kunnen redden. Dusdanig zouden we daarbij aan Hem gedenken. Tevens dient ons oog gevestigd te zijn op het feit dat het enkel de liefde was die Hem daarbij inspireerde, eene liefde zóó groot, dat alle zelfzuchtige gevoelens door Hem terzijde werden gezet, en in Zijne heilige gedachten geen ander doel was dan enkel het goede te trachten te zoeken voor Zijne kinderen.

't Andere wat wij bij het houden van het Avondmaal zouden bedenken is, dat wij door daarvan te nemen stilzwijgend eene getuigenis afleggen, dat wij bij het gebruiken ervan over de dingen van het Evangelie en over het volbrengen van de plichten daaraan verbonden, nog evenzoo denken als wij deden toen wij voor 't eerst aan het watergraf de belofte dienaangaande maakten, en het verbond met Hem sloten. Wij dienen te betuigen dat wij gewillig zijn elkander te vergeven, zooals wij hopen eenmaal vergiffenis te zullen erlangen van Hem tegen wien wij allen menigmaal hebben overtreden. Hebben wij deze gevoelens niet in ons hart, dan is het beter het Avondmaal te laten staan, en het niet te ontwijden, door ons zelve een oordeel te eten en te drinken. Maar, zooals gezegd, elke daad in ons leven begaan, zou ons doen uitzien naar den Zondag die te komen staat, als wanneer ons de schaal en den beker geboden zal worden, opdat de gedachte daaraan ons bijtijds zal doen herinneren dat wij onzen haat tegen broeder of zuster terzijde dienen te zetten, en

zodoende ons waardig zullen houden om straks de heilige teekenen te nemen.

Jezus is vol liefde jegens ons, en wil niets liever doen dan ons vergeven, zoodat de herinnering aan onze overtredingen nimmer voor ons een reden behoeft te zijn om het Avondmaal ongebruikt te laten voorbijgaan, als wij slechts met een ernstig voornemen bezield zijn die zonde na te laten of in de toekomst niet meer te bedrijven. Niet een voornemen van een dag natuurlijk, maar een plan ernstig en welbewust ontwikkeld, sterk genoeg om staande te blijven door de dagen der week.

Ten slotte dient het Avondmaal om in ons de gedachte levendig te houden dat wij in gemeenschap staan met Christus, en van die gemeenschap blijken hebben gegeven bij onze laatste Avondmaalsviering. Die gedachte moge ons behoeden voor het doen van meerder kwaad in de dagen der toekomst, en ons zuiver en rein houden totdat het Avondmaal opnieuw wordt genuttigd. Is dat zoo met ons, dan zijn wij geschikte candidaten voor de tafel des Heeren, en zal elke Avondmaalsviering ons in het volbrengen van onze plichten sterker maken, en ons helpen om meer en meer te leven in overeenstemming met het groote levensbeginsel van den oorspronkelijken insteller van het Avondmaal.

't Hart van Jezus vlamt voor u,
Mensch waar is uw liefde nu?

BRIEVEN UIT ZOUTMEERSTAD.

Het is maar goed dat mannen van het gehalte van Ouderling Roscoe W. Eardley, vervuld zijn van een onvermoeiden ijver, want dat een teruggekeerde zendeling het druk kan hebben, vooral als hij de president eener bloeiende zending geweest is, is weer eens terdege gebleken. Allereerst legde de Derde Kerkelijke Wijk beslag op haar vroegeren bisschop, en moest hij daar spreken. Nauwelijks had hij Zion's bodem betreden, of de kranten kondigden hem al aan als woordvoerder voor den eersten Zondag in zijn *home*-wijk. En een goede opkomst, waaronder vele Hollanders en ex-zendelingen, luisterde naar een geestdriftige rede.

Toen kwam de Hollandsche Vergadering aan de beurt. Het zaaltje was stampvol. En met welk een aandacht werd er geluisterd naar het belangwekkende nieuws uit het lieve vaderland! In flinke taal en met een vuur dat getuigde van liefde en verknochtheid aan de pas neergelegde taak, werd allerlei belangrijks ter oore gebracht. Liep de vergadering over den tijd, geen klacht werd naderhand vernomen!

Lest best moest de teruggekeerde zendingspresident in den

Tabernakel spreken! Een eer die maar weinigen te beurt valt. Het ontwoekeren der Nederlanden aan de zee werd geschetst, den maatschappelijken bloei aangeroord, en bijzondere aandacht gewijd aan het beteekenisvolle feit van de Nederlandsche honderdjarige onafhankelijkheid. Waarna besloten werd met een kort overzicht van den welvarenden toestand der zending.

Wie zou broeder Eardley opvolgen? Die vraag lag op ieders lippen. En welk een voldoening en blijdschap gaf het, toen die vraag met: Broeder Richards! beantwoord werd. Ouderling Le Grand Richards, die reeds ééne zending volbracht in de lage landen bij de zee, en daar om zijn karakteradel en zendingsijver zoo algemeen gezien was, is een keus, die niemand betreuren zal.

Pas is het gesprek wat gestaakt over den „ex” en den „nieuwe”, of een andere nieuwstijding brengt de tongen weer in beweging. Ouderling Nicholas G. Smith is geroepen om President Hewlett op te volgen in de Zuid-Afrikaansche Zending! Ook deze keus is een zeer bevredigende en voor ons Hollanders een belangwekkende. Het roepen van een Hollandsch-sprekende president voor het land der Boeren, is de eerste stoot, hoogstwaarschijnlijk, aan een nieuwe beweging: het uitzenden, straks, van Hollanders naar onze Afrikaansche stamgenooten.

Nog een klein nieuwtje. Het presidentschap van de Nederlandsche Vergadering, alhier, staat op het punt, een verandering te ondergaan. President Frank I. Kooyman is uit den Zoutmeer-ring verhuisd, wat waarschijnlijk zijn ontslag ten gevolge hebben zal. De Vergadering behoort namelijk in den Zoutmeerring thuis, dat wil zeggen, hare ambtenaren wonen daar en zijn onder toezicht van het Zoutmeerring-presidentschap. De vergadering-zelf bestaat uit leden van alle vier kerkelijke stadsringen. De aftredende „meeting-leider” heeft ruim vier jaar deze plaats ingenomen.

ONTSLAGEN.

Op 25 Sept. 1913 is eervol van zijne zendingswerkzaamheden alhier ontslagen, Ouderling Ezra F. Edmann. Aangekomen op 15 Maart 1911 werd hij het eerst naar Utrecht gezonden, om vandaar op 18 Nov. van 't zelfde jaar verplaatst te worden naar Alkmaar. Tot 15 Maart van 't volgend jaar bleef hij daar werkzaam, waarna men hem zond naar Amsterdam, de hoofdzetel van de conferentie waarin hij zoo lang werkzaam was geweest. 15 Januari 1913 zond men hem naar de Groninger conferentie, om de leiding van de gemeente te Leeuwarden te aanvaarden, en ten slotte vervulde hij nog een soortgelijke positie te Middelburg, een ondervertakking van de Antwerpsche hoofdafdeeling, alwaar hij tot den tijd van zijn ontslag verbleef.

VERSLAG VAN DE GRONINGER CONFERENTIE.

De halfjaarlijksche conferentie van de Groninger hoofd-afdeeling is gehouden geworden op Zondag 28 Sept. 11.

Er waren drie vergaderingen belegd, waarvan twee, de morgen- en middagvergadering namelijk, gehouden werden in de gewone zaal Kattendiep 7, terwijl de avondbijeenkomst plaats vond in het „Concerthuis” Poelestraat.

Nadat men des morgens om 10 uur tot orde was gekomen, werd een aanvang gemaakt door gezamenlijk gezang, waarna gebeden werd door Ouderling Henry A. Thornock. Na gebruikelijk tweede gezang gaf de leider van den dag, Conferentiepresident Arthur Millecam, enkele woorden ten beste, waarin al de aanwezigen een hartelijk welkom werd toegevoerd. Zedingspresident Hair sprak enkele oogenblikken over liefde en de noodzakelijkheid dat de Heiligen allen verenigd waren, in het bijzonder op dezen dag, opdat hunne gezamenlijke gebeden mochten worden opgezonden ter ondersteuning van de sprekers.

De president van de Antwerpsche conferentie, J. W. Jones gaf eene verklaring van het beginsel „geloof”. Door hem werd onder anderen gezegd, dat geloof de stuwkracht is van alle beweging, en er geen ding tot stand kon worden gebracht buiten geloof. Door het gehoor van het gepredikte woord Gods wordt geloof versterkt en ontwikkeld. Moeilijkheden heeft geloof overwonnen en door hetzelfde zijn wonderen volbracht geworden, in het heden zoowel als in het verleden, evenals er in de toekomst door geloof nog vele wonderen zullen worden volbracht.

Ouderling W. R. Parker sprak over den doop. Door hem werd bewezen, dat de doop een noodwendig levensbeginsel is van het evangelie, alsmede dat er slechts van één vorm van doop sprake kan zijn, namelijk die door onderdomping, welke ook door Christus geleerd en beoefend werd. De doop is gegeven geworden voor de vergeving der zonden, en geen besprenkeling noch kinderdoop kan de ware toediening der verordening vervangen.

Ouderling Joseph Fiet had tot onderwerp gekozen een en ander te zeggen over den Heiligen Geest. Spreker toonde aan dat de gave daarvan eveneens, zoowel als doop en bekeering, noodig is voor de zaligheid. In de dagen van de apostelen werd deze Geest enkel gegeven aan hen die de voorafgaande beginselen van het evangelie hadden gehoorzaamd, en dezulken werd de toediening daarvan geschonken door middel van handoplegging. Voorts werden nog eenige verklarende voorbeelden toegevoegd van het werken van den Heiligen Geest, alsmede op welke wijze door dezen heiligen persoon invloed werd uitgeoefend op het menschelijk gemoed.

Na wederom te zamen te hebben gezongen, werd deze eerste vergadering met dankzegging gesloten door Ouderling Frank F. Pyott.

De namiddagsamenkomst ving aan om 2 uur, en evenals des morgens was ook thans het zaaltje Kattendiep meer dan bezet. Openingsgebed werd thans uitgesproken door Ouderling Paul Ellis. Het Heilig Avondmaal werd bediend door Ouderlingen Thornock en Pyott, beiden meer genoemd.

Door gebruikelijke handoplegging werd een lid bevestigd tot de Kerk. Door Pres. Hair werden de kerkelijke autoriteiten, alsmede die der zending alhier, voorgesteld, en door allen ondersteund en goedgekeurd.

Ouderling Alma De La Mare sprak enkele oogenblikken over het Woord van Wijsheid, een onderwerp wat altijd nieuw is en nimmer uitgeput raakt. Door voorbeelden werd de nadeelige werking van sterke en prikkelende dranken aangetoond, en den Heiligen een ernstige waarschuwing gegeven zich van deze dingen te onthouden.

Ouderling Ezra F. Edmann sprak in het bijzonder over de plichten van de Heiligen onderling, en vermaande hen in het algemeen tot eenheid en liefde tezamen. Eveneens een onderwerp, wat nimmer ten einde toe is besproken, en waar altijd weer iets anders over valt te zeggen. Dankgebed werd uitgesproken door Ouderling Clarence Smith.

De avondvergadering echter was het glanspunt van den dag. Om zeven uur kwam men tezamen in een der omvangrijke zalen van het Concerthuis, en zette een breede schare, zoowel vreemdelingen als leden en vrienden, zich tot luisteren.

Ouderling Lorenzo Barker was thans de eerste woordvoerder en bepaalde zijne hoorders bij de tweede komst van Christus. In verband hiermede werd er gewezen op de herstelling aller dingen die volgens de profetiën eerst zouden plaats grijpen, en waarvan door spreker getuigenis werd gegeven dat die herstelling thans reeds is begonnen.

Zendingspresident T. C. Hair gaf een kort verslag in het algemeen van de vier eerste beginselen van het evangelie, en van het groote werk gedaan door Christus, terwijl Hij in een sterfelijk lichaam alhier op aarde rondwandelde. Tevens was echter het werk van Christus niet afgelopen, toen Hij ten doode inging, maar zelfs Zijnen geest ging henen om andere geesten te prediken die allicht jaren en jaren hadden gewacht op de verkondiging van de blijde boodschap hen thans door den Heer zelve medegedeeld.

Door Pres. Barton van de Amsterdamsche conferentie, die thans het spreekgestoelte beklom, werd gewezen op het feit, dat het onmogelijk is voor de elkander tegensprekende secten van dezen dag, allen recht te zijn, en dat de Heer noodwendig wel van den hemel moest spreken om Zijn evangelie

te herstellen, opdat het met macht en waarheid gepredikt zoude kunnen worden.

Tot slot werden er nog enkele woorden gesproken door den leider, Pres. Millecam, waarin dank werd gebracht aan allen, die mede hadden geholpen om van dezen dag een waar succes te maken.

Na nogmaals een der liederen Zions te hebben gezongen, werd deze de laatste vergadering met dankzegging geëindigd door Ouderling Saunders.

Onze verslaggever voegt er tot slot nog aan toe: „Het was een zeer succesvolle conferentie; al de vergaderingen waren uitstekend bezocht, en een aangename geest was overal op te merken.”

Als gewoonlijk werd de volgende dag eene priestervergadering gehouden voor de aanwezige zendelingen, waarin aan een ieder de gelegenheid werd gegeven een enkel woord te zeggen met betrekking tot den arbeid in het verleden gedaan, alsmede om uiting te geven aan de gevoelens ten opzichte van het werk en de vooruitzichten. Onderscheidene onderwerpen werden onderling ter sprake gebracht waaruit voor de aanwezigen heel wat leering viel te trekken, en ten slotte werd een aanmoedigend en vermanend woord gesproken door Pres. Hair.

DE VERZOENING EEN PLAATSVERVANGEND OFFER.

Het is ten zeerste eene zaak van overtreffend wonder, dat de vrijwillige offerande van één enkel wezen dienstbaar kon worden gemaakt om handelend op te treden als een rantsoen voor de rest van het menschdom. In dit, evenals in andere dingen, zijn de Schriften alleen verklaarbaar voor den geest van Schriftuuruitlegging. De heilige oorkonden van aloude tijden, de woorden der profetie van den nieuweren tijd, de overleveringen van het menschdom, de plechtigheden der offeranden, en zelfs de heiligschennis van heidensche afgodendienst sluiten het idee in zich van plaatsvervangende verzoening. God heeft nimmer geweigerd om de offerande aan te nemen van iemand daartoe bevoegd, ten behoeve van hen die ten eenemale onbekwaam waren om den verlangden dienst zelve te doen. De zondebok, en het slachtoffer, van het aloude Israël, wanneer met bekeering en berouw geofferd, werden door den Heer aangenomen als verzoening voor de zonden van het volk. Interessant is het op te merken dat waar de ceremoniën van offeranden een zóó groot en voornaam deel vormden van de eischen der Mozaïsche wet, deze plechtigheden reeds lang bestonden vóór de opkomst van Israël als een afzonderlijk volk, aangezien, zooals blijkt uit de Paarl v. Grootte Waarde, altaarofferingsen alreeds door Adam wer-

